

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Luďkem Pilným v právní věci

žalobce: **Kroupa Group a.s.**, IČO: 27503909
sídlem Třída Čsl. armády 100, 504 01 Nový Bydžov
zastoupeného advokátem JUDr. Pavlem Hráškem
sídlem Týnská 1053/21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo zdravotnictví**, IČO: 00024341
sídlem Palackého náměstí 375/4, 128 01 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, IČO: 69797111
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o zaplacení 2 123 481,16 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žaloba, kterou se žalobce domáhal, aby byla žalované uložena povinnost zaplatit žalobci částku ve výši 2 123 481,16 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,25% ročně z částky 2 123 481,16 Kč od 12.3.2021 do zaplacení, se zamítá.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 900,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal náhrady škody a ušlého zisku v celkové výši 2 123 481,16 Kč s příslušenstvím, která mu vznikla v příčinné souvislosti s nezákonnými mimořádnými opatřeními Ministerstva zdravotnictví ze dne 23.3.2020, č.j. MZDR

12745/2020-1/MIN/KAN, ze dne 23.3.2020, č.j. MZDR 12746/2020-1/MIN/KAN, ze dne 30.3.2020, č.j. MZDR 13361/2020-2/MIN/KAN, ze dne 30.3.2020, č.j. MZDR 12745/2020-4/MIN/KAN, ze dne 1.4.2020, č.j. MZDR 13361/2020-3/MIN/KAN, ze dne 6.4.2020, č.j. MZDR 15190/2020-3/MIN/KAN, ze dne 6.4.2020, č.j. MZDR 15190/2020-4/MIN/KAN, ze dne 10.4.2020, č.j. MZDR 15190/2020-5/MIN/KAN, ze dne 15.4.2020, č.j. MZDR 16193/2020-1/MIN/KAN, ze dne 15.4.2020, č.j. MZDR 16195/2020-1/MIN/KAN, ze dne 15.5.2020, č.j. MZDR 20581/2020-1/MIN/KAN, ze dne 19.5.2020, č.j. MZDR 20581/2020-2/MIN/KAN, ze dne 25.5.2020, č.j. MZDR 20581/2020-3/MIN/KAN (dále jen „mimořádná opatření“), přijímanými za účelem zamezení vzniku, šíření a negativních dopadů pandemie Covid-19 na základě zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví (dále jen „ZoVZ“), a která byla doprovázena i řadou usnesení o přijetí krizových opatření vydaných ze strany vlády České republiky dle zákona č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení a o změně některých zákonů (dále jen „KZ“). Mimořádná opatření nebyla podle žalobce opatřeními obecné povahy, nýbrž podzákonnými právními předpisy, neboť je v nich velmi široce vymezen okruh adresátů a jejich předmět, a měla být z tohoto důvodu všechna Nejvyšším správním soudem zrušena jakožto nezákonná rozhodnutí. Ačkoliv žalobce nepodal návrh na zrušení jednotlivých mimořádných opatření, má za to, že jde o případ hodný zvláštního zřetele a lze žalobci přiznat náhradu škody. Uplatnění prostředku nápravy žalobcem by bylo prakticky zbytečné a neúčelné, jelikož mimořádná opatření byla vydávána chaoticky, s krátkou dobou účinnosti a byla rušena a nahrazována novými. Navíc jiný subjekt tento postup využil dříve než žalobce. Podle žalobce žalovaná při vydávání mimořádných opatření postupovala v rozporu s právními předpisy, neboť nepřijímala opatření v době vyhlášeného nouzového stavu na základě KZ formou krizových opatření vlády ČR. Jednotlivými mimořádnými opatřeními, která žalovaná přijímala bez zákonného zmocnění, byl žalobce přímo dotčen a v příčinné souvislosti s nimi vznikla žalobci škoda. Uvedl, že po dobu účinnosti mimořádných opatření, konkrétně v období od 24.3.2020 do 1.6.2020, byla podstatným způsobem omezena či znemožněna jeho podnikatelská činnost spočívající v poskytování ubytovacích služeb, prostor a služeb pro školení, team building, firemní akce, svatby a provozování restaurace, wellness a spa v rámci jeho provozovny Wellness Hotelu TATRA. Konkrétně byla omezena či zakázána přítomnost veřejnosti v provozovnách stravovacích služeb, ubytovacích služeb či wellness a spa, byl omezen pohyb a sdružování se potencionálních zákazníků žalobce a konzumace potravin a nápojů na veřejnosti v místě jejich prodeje. Žalobci vznikla skutečná škoda ve výši 734 260,55 Kč, která se sestává z částky 156 800,36 Kč představující hodnotu znehodnocených zásob potravin a nápojů, částky 167 087,19 Kč coby vyplacených mezd zaměstnanců, částky 205 170,- Kč coby povinných odvodů za zaměstnance a částky 205 203,- Kč představující náklady spojené s provozem provozovny (elektřina, plyn, vodné, stočné aj.). Žalobce přitom podnikl veškeré kroky ke zmírnění škod a ke snížení nákladů, nicméně vzniku skutečné škody nešlo zabránit. Dále žalobce požadoval ušlý zisk ve výši 1 389 220,61 Kč. Za období od 25.3.2020 do 24.4.2020 mohl žalobce očekávat zisk z provozu stravovacích služeb ve výši 596 236,- Kč a za období od 11.5.2020 do 31.5.2020 zisk ve výši 344 864,- Kč. Z poskytování ubytovacích služeb mohl žalobce očekávat zisk za období od 25.3.2020 do 24.4.2020 ve výši 269 662,- Kč a za období od 11.5.2020 do 31.5.2020 ve výši 178 458,61 Kč. Při výpočtu ušlého zisku žalobce vycházel z tržeb za stejné období předchozího kalendářního roku. Žalobce uplatnil dne 11.9.2020 nárok u žalované, která dopisem ze dne 5.3.2021 jeho žádosti nevyhověla.

2. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhla žalobu zamítnout z důvodu. Potvrdila, že žalobce podáním jí doručeným dne 11.9.2020 uplatnil u žalované nárok na náhradu škody ve výši 2 999 066,84 Kč, která žalobci vznikla po dobu účinnosti mimořádných opatření vydaných žalovanou za účelem zamezení vzniku, šíření a negativních dopadů pandemie Covid-19 na základě ZoVZ, která byla doprovázena i řadou usnesení o přijetí krizových opatření

vydaných ze strany vlády České republiky dle KZ. Předně uvedla, že eventuálním odpovědnostním titulem by mohlo být pouze nezákonné rozhodnutí, neboť možný nesprávný úřední postup v daném případě vyústil ve vydání rozhodnutí tento postup aprobující. Aplikace zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) (dále jen „OdpŠk“), je v daném případě dle žalované vyloučena z důvodu absence individuálního rozhodnutí. Žalovaná souhlasila se žalobcem, že mimořádná opatření nejsou opatřeními obecné povahy, nýbrž právními předpisy. Avšak i v případě, kdyby mimořádná opatření byly opatřeními obecné povahy, nespĺňují kritéria OdpŠk, jelikož neurčují práva a povinnosti konkrétních osob a mají všeobecný a celostátní dopad. Za další důvod k zamítnutí žaloby žalovaná označila nedostatek aktivní věcné legitimace žalobce. Mimořádná opatření byla vydávána v beznávrhovém řízení bez účastníků řízení, přičemž domáhat se náhrady škody ve smyslu OdpŠk je možné pouze za podmínky účastenství dotčené osoby v řízení. Stejně tak by podmínku nespĺňoval ani za situace, pokud by se domáhal zrušení mimořádných opatření. Dále uvedla, že nejsou splněny podmínky odpovědnostního titulu v podobě nezákonného rozhodnutí. Žádné z mimořádných opatření nebylo jako pravomocné příslušným orgánem pro nezákonnost změněno či zrušeno. Taktéž podle žalované absentuje příčinná souvislost, jelikož i kdyby žalovaná mimořádná opatření nevydala, v rozhodné době by platila obsahově totožná krizová opatření vlády vydaná ve formě usnesení vlády reagující na aktuální epidemickou situaci v České republice. Mimořádná opatření totiž navázala na krizová opatření vlády přijatá ve formě usnesení ze dne 14.3.2020, č. j. 211 a ze dne 15.3.2020 č. 215, vláda je vzala na vědomí svým usnesením ze dne 23.3.2020 č. 280 a ze dne 23.3.2020 č. 279, čímž projevila souhlas s obsahem mimořádných opatření a deklarovala jejich adekvátnost, a byla ihned po vyhlášení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23.4.2020, č.j. [REDAKCE] který mj. zrušil některá opatření žalované, nahrazena v zásadních bodech obsahově totožnými krizovými opatřeními přijatými ve formě usnesení ze dne 23.4.2020 č. 453, 454 a 452. V závěru žalovaná sporovala i vznik a výši tvrzené škody.

3. Soud ve věci provedl dokazování v následujícím rozsahu a na jeho základě učinil tato skutková zjištění:
4. Žalobce v období od 21.2.2020 do 28.3.2020 zakoupil potraviny za cenu 61 526,93 Kč (zjištěno z faktury s odběratelem žalobcem č. faktury [REDAKCE] ze dne 21.2.2020, faktury vystavené spol. Makro Cash&Carry ČR s.r.o. č. faktury [REDAKCE] ze dne 21.2.2020, faktury vystavené spol. Makro Cash&Carry ČR s.r.o. č. faktury [REDAKCE] ze dne 26.2.2020, faktury vystavené spol. Makro Cash&Carry ČR s.r.o. č. faktury [REDAKCE] ze dne 27.2.2020, faktury vystavené spol. Makro Cash&Carry ČR s.r.o. č. faktury [REDAKCE] ze dne 29.2.2020, faktury vystavené spol. Makro Cash&Carry ČR s.r.o. č. faktury [REDAKCE] ze dne 2.3.2020, faktury vystavené spol. Makro Cash&Carry ČR s.r.o. č. faktury [REDAKCE] ze dne 26.3.2020, faktury vystavené spol. Makro Cash&Carry ČR s.r.o. č. faktury [REDAKCE] ze dne 9.3.2020, faktury vystavené spol. Makro Cash&Carry ČR s.r.o. č. faktury [REDAKCE] ze dne 9.3.2020, faktury vystavené spol. Makro Cash&Carry ČR s.r.o. č. faktury [REDAKCE] ze dne 10.3.2020, pokladního dokladu vystaveného spol. Zelenina Soukup s.r.o. ze dne 13.3.2020 na částku 1 643,- Kč, pokladního dokladu vystaveného spol. Zelenina Soukup s.r.o. ze dne 3.3.2020 na částku 1 302,- Kč, pokladního dokladu vystaveného spol. Penny Market s.r.o. ze dne 10.3.2020 na částku 421,- Kč, faktury č. [REDAKCE] s odběratelem žalobcem ze dne 11.3.2020 na částku 952,20 Kč, faktury vystavené spol. Makro Cash&Carry ČR s.r.o. č. faktury [REDAKCE] ze dne 12.3.2020, faktury vystavené spol. Makro Cash&Carry s.r.o. č. faktury [REDAKCE] ze dne 12.3.2020, faktury vystavené spol. Makro Cash&Carry ČR s.r.o. č. faktury [REDAKCE] ze dne 13.3.2020, faktury vystavené spol. Makro Cash&Carry ČR s.r.o. č. faktury [REDAKCE] ze dne 28.3.2020).

5. Ztráty žalobce na skladových zásobách dosahovaly ke dni 27.3.2020 výše 32 614,32 Kč, za měsíc duben 2020 výše 6 503,77 Kč a za měsíc květen 2020 výše 56 155,34 Kč (zjištěno z dokumentu označeného jako „Výdejka“ ve vztahu k datu 26.4.2020 a Wellness Hotel Tatra, dokumentu označeného jako „Souhrn výdajů“ od 1.4.2020 do 30.4.2020 ve vztahu k datu 29.4.2020 a Wellness Hotel Tatra).
6. Žalobce měl uhradit v březnu roku 2020 svým zaměstnancům mzdy ve výši 108 255,- Kč, v dubnu 2020 ve výši 101 348,- Kč a v květnu 2020 ve výši 77 748,- Kč. Výplata mezd za měsíc květen je doložena výdajovým pokladním dokladem. Na odvodech za zaměstnance žalobce v měsíci březnu 2020 uhradil částku 66 357,- Kč, v měsíci dubnu 2020 částku 70 157,- Kč a v měsíci květnu částku 54 358,- Kč (zjištěno z dokumentu označeného jako „Opis tuzemských příkazů k úhradě“ ve vztahu k žalobci ze dne 13.4.2020, dokumentu označeného jako „Opis tuzemských příkazů k úhradě“ ve vztahu k žalobci ze dne 13.5.2020, dokumentu označeného jako „Hromadný příkaz k úhradě“ pobočky Oberbank AG – pobočka ČR ze dne 5.6.2020, dokumentu označeného jako „Výplatnice mezd“ ve vztahu k žalobci ze dne 13.4.2020, dokumentu označeného jako „Výplatnice mezd“ ve vztahu k žalobci ze dne 13.5.2020, dokumentu označeného jako „Výplatnice mezd“ ve vztahu k žalobci ze dne 5.6.2020 a výdajového pokladního dokladu č. [REDAKCE] ze dne 20.6.2020).
7. V období od 27.2.2020 do 27.5.2020 žalobce zaplatil na vodném a stočném celkem 29 014,-Kč. Za období od 17.7.2019 do 14.7.2020 žalobce zaplatil za elektřinu částku 341 545,69 Kč a 157 842,33 Kč. Za období leden až září 2020 žalobce zaplatil na televizních poplatcích částku 13 365,- Kč (zjištěno z faktury č. [REDAKCE] vystavené spol. Královehradecká provozní a.s. dne 23.4.2020, faktury č. [REDAKCE] ze dne 23.4.2020 vystavené spol. Královehradecká provozní a.s., faktury č. [REDAKCE] ze dne 27.5.2020 vystavené spol. Královehradecká provozní a.s., faktury č. [REDAKCE] ze dne 27.5.2020 vystavené spol. Královehradecká provozní a.s., faktury č. [REDAKCE] vystavené dne 30.3.2020 spol. Královehradecká provozní a.s., faktury č. [REDAKCE] vystavené dne 30.3.2020 spol. Královehradecká provozní a.s., faktury č. [REDAKCE] vystavené dne 17.7.2020 spol. Bohemia Energy Entity s.r.o., faktury č. [REDAKCE] vystavené dne 21.7.2020 spol. Clever Energies s.r.o., přípisu České televize ze dne 3.9.2020 adresovaného žalobci a dokumentu označeného jako „Status tuzemského platebního příkazu“ přijatého spol. Oberbank AG, pobočka Česká republika s příkazcem žalobcem, částkou 13 365,- Kč a příjemcem Českou televizí).
8. Žalobce čerpal leasingový úvěr na financování osobního automobilu Lexus [REDAKCE] [REDAKCE]. Úvěr hradil formou měsíčních splátek ve výši 37 348,- Kč počínaje dnem 17.10.2018. Poslední splátku měl žalobce uhradit dne 17.9.2021 (zjištěno ze splátkového kalendáře ke smlouvě o úvěru – daňový doklad č. [REDAKCE] a to ve vztahu k úvěru poskytnutému žalobci spol. Raiffeisen – Leasing s.r.o.).
9. Na období od 12.3.2020 do 29.4.2020 měl žalobce rezervace na ubytování ve své provozovně v celkové hodnotě 429 015,- Kč (zjištěno z dokumentu označeného jako „Recepční list“ na období 14.3.2020 – 27.4.2020 na č.l. 101 – 104 spisu).
10. Za období od 25.3.2019 do 24.4.2019 žalobce v souvislosti s provozem ubytovacích služeb vystavil faktury v celkové výši 269 662,- Kč a za období od 11.5.2019 do 31.5.2019 faktury v celkové výši 168 457,10 Kč. V souvislosti s provozem restaurace měl žalobce tržby na pokladnách za období od 25.3.2019 do 24.4.2019 ve výši 596 236,- Kč a v období od 11.5.2019 do 31.5.2019 ve výši 344 864,- Kč (zjištěno z dokumentu označeného jako „Seznam vystavených dokladů“ za období 25.3.2019 – 24.4.2019 na č.l. 110 – 114 spisu, dokumentu označeného jako „Seznam vystavených dokladů“ za období 11.5.2019 – 31.5.2019 na č.l. 115 – 118 spisu, dokumentu označeného jako „Sumář tržeb dle pokladen“ od 11.5.2019 do 31.5.2019 ze dne 13.8.2020 ve vztahu k Wellness Hotel Tatra a dokumentu

označeného jako „Sumář tržeb dle pokladen“ od 25.3.2019 do 24.4.2019 ze dne 13.8.2020 ve vztahu k Wellness Hotel Tatra).

11. Žalovaná jako správní úřad příslušný podle § 80 odst. 1 písm. g) ZoVZ vydala postupem podle § 69 ZoVZ k ochraně obyvatelstva a prevenci nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID-19 způsobené novým koronavirem SARS-CoV-2 mimo jiné mimořádná opatření. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23.4.2020, č.j. [REDAKCE] na základě soudního přezkumu zrušil opatření žalované č.j. MZDR 16193/2020-2/MIN/KAN ze dne 17.4.2020, č.j. MZDR 16195/2020-1/MIN/KAN ze dne 15.4.2020, č.j. MZDR 13361/2020-1/MIN/KAN ze dne 26.3.2020, č.j. MZDR 12745/2020-1/MIN/KAN ze dne 23.3.2020 a odmítl návrh na zrušení opatření žalované č.j. MZDR 12746/2020-1/MIN/KAN ze dne 23.3.2020 a č.j. MZDR 16193/2020-1/MIN/KAN ze dne 15.4.2020. Soud v odůvodnění uvedl, že neshledal, že by bylo možno napadené právní akty považovat za rozhodnutí správních orgánů, neboť neurčují práva a povinnosti v individuálně určených případech. Ke zrušení některých napadených opatření obecné povahy přistoupil z důvodu překročení věcné působnosti žalované k jejich vydání v době vyhlášeného nouzového stavu. Uvedl, že nic nebrání orgánům veřejné moci, aby zákonem stanoveným způsobem přijaly obdobná opatření mající za cíl zamezit šíření nákazy Covid-19. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.2.2021, č.j. [REDAKCE] následně mimo jiné zrušil výroky I.- IV. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23.4.2020, č.j. [REDAKCE] a vrátil věc Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. V odůvodnění uvedl, že se Městský soud v Praze měl zabývat tím, co může být obsahem mimořádných opatření podle § 69 písm. i) ZoVZ a tento výsledek porovnat s obsahem napadených opatření. Navazujícím usnesením Městského soudu v Praze ze dne 24.3.2021, č.j. [REDAKCE] byl odmítnut návrh na zrušení mimořádného opatření žalované č.j. MZDR 16193/2020-2/MIN/KAN ze dne 17.4.2020, č.j. MZDR 16195/2020-1/MIN/KAN ze dne 15.4.2020, č.j. MZDR 13361/2020-1/MIN/KAN ze dne 26.3.2020, č.j. MZDR 12745/2020-1/MIN/KAN ze dne 23.3.2020 (zjištěno z rozsudku Městského soudu v Praze, č.j. [REDAKCE] ze dne 23.4.2020, rozsudku Nejvyššího správního soudu, č.j. 6 As 114/2020-63 ze dne 26.2.2021 a usnesení Městského soudu v Praze, č.j. [REDAKCE] ze dne 24.3.2021).
12. Vláda České republiky usnesením ze dne 23.3.2020 č. 279 vzala na vědomí mimořádné opatření žalované ze dne 23.3.2020, č.j. MZDR 12745/2020-1. Vláda České republiky usnesením ze dne 23.3.2020 č. 280 vzala na vědomí mimořádné opatření žalované ze dne 23.3.2020, č.j. MZDR 12746/2020-1. Vláda České republiky usnesením ze dne 15.3.2020 č. 215, o přijetí krizového opatření, zakázala s účinností ode dne 16.3.2020 od 00:00 hod. do dne 24.3.2020 do 6:00 hod. s výjimkami volný pohyb osob. Vláda České republiky usnesením ze dne 14.3.2020 č. 211, o přijetí krizového opatření, zakázala s účinností ode dne 14.3.2020 od 6:00 hod. do 24.3.2020 do 6:00 hod. s určitými výjimkami maloobchodní prodej a prodej služeb v provozovnách, přítomnost veřejnosti v provozovnách stravovacích služeb či provoz heren a kasin. Vláda České republiky usnesením ze dne 23.4.2020 č. 452, o přijetí krizového opatření, s účinností ode dne 24.4.2020 nařídila s určitými výjimkami mj. pobývat na veřejně dostupných místech nejvýše v počtu deseti osob a zachovávat odstup od jiných osob nejméně 2 metry. Dále nařídila konzumovat potraviny včetně nápojů na veřejnosti v místě jejich prodeje pouze v nezbytně nutných případech pro potřeby nezbytného občerstvení, jedná-li se o potraviny určené k bezprostřední konzumaci. Vláda České republiky usnesením ze dne 23.4.2020 č. 453, o přijetí krizového opatření, s určitými výjimkami zakázala s účinností ode dne 27.4.2020 od 00:00 hod. mj. maloobchodní prodej a prodej služeb v provozovnách, přítomnost veřejnosti v provozovnách stravovacích služeb, prodej ubytovacích služeb s výjimkou ubytování v ubytovnách, lázeňských zařízeních a školských ubytovacích zařízeních. Vláda České republiky usnesením ze dne 23.4.2020 č. 454, o přijetí krizového opatření, s účinností ode dne 24.4.2020 od 00:00 hod. do 27.4.2020 do 00:00 hod. s určitými

- výjimkami zakázala mj. maloobchodní prodej a prodej služeb v provozovnách, přítomnost veřejnosti v provozovnách stravovacích služeb, prodej ubytovacích služeb aj. (zjištěno z usnesení vlády ČR ze dne 23.3.2020 č. 279 o přijetí krizového opatření, usnesení vlády ČR ze dne 23.3.2020 č. 280 o přijetí krizového opatření, usnesení vlády ČR ze dne 15.3.2020 č. 215 o přijetí krizového opatření, usnesení vlády ČR ze dne 14.3.2020 č. 211 o přijetí krizového opatření, usnesení vlády ČR ze dne 23.4.2020 č. 452 o přijetí krizového opatření, usnesení vlády ČR ze dne 23.4.2020 č. 453 o přijetí krizového opatření a usnesení vlády ČR ze dne 23.4.2020 č. 454 o přijetí krizového opatření).
13. Podáním ze dne 11.9.2020 uplatnil žalobce u žalované nárok na náhradu škody, která mu vznikla v souvislosti s mimořádnými opatřeními vydávanými vládou České republiky a Ministerstvem zdravotnictví k zamezení šíření onemocnění COVID-19, podané dle KZ a dle OdpŠk. Žalobce se domáhal náhrady škody ve výši 2 999 006,84 Kč. Žalovaná vyzvala žalobce k doplnění žádosti dne 8.1.2021. Žalobce doplnil svou žádost podáním ze dne 28.1.2021. Přípisem ze dne 5.3.2021 sdělila žalobci, že žádosti nelze vyhovět z důvodu nesplnění podmínek pro vyhovění nároku dle OdpŠk (zjištěno z přípisu právního zástupce žalobce ze dne 11.9.2020 adresovaného žalované ve věci uplatnění nároku na náhradu škody, přípisu žalované ze dne 8.1.2021 adresovaného žalobci ve věci „Výzva k doplnění žádosti“ a přípisu právního zástupce žalobce ze dne 28.1.2021 adresovaného žalované ve věci „Výzva k doplnění žádosti ze dne 8.1.2021 – reakce poškozeného“ a přípisu žalované ze dne 5.3.2021 adresovaného žalobci ve věci vyrozumění o výsledku posouzení žádosti o náhradu škody).
14. Po právní stránce soud posoudil věc následovně:
15. Podle ust. § 1 odst. 1 OdpŠk odpovídá stát za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 2 OdpŠk se odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona nelze zprostit. Podle ust. § 3 OdpŠk stát odpovídá za škodu, kterou způsobily a) státní orgány, b) právnické a fyzické osoby při výkonu státní správy, která jim byla svěřena zákonem nebo na základě zákona, („úřední osoby“), c) orgány územních samosprávných celků, pokud ke škodě došlo při výkonu státní správy, který na ně byl přenesen zákonem nebo na základě zákona („územní celky v přenesené působnosti“).
16. Podle ust. § 5 písm. a), b) OdpŠk odpovídá stát za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. Podle ust. § 7 odst. 1 OdpŠk mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Podle ust. § 8 odst. 1 OdpŠk lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
17. Podle ust. § 13 odst. 1 OdpŠk odpovídá stát za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.
18. Podle § 36 odst. 1 KZ je stát povinen nahradit škodu způsobenou právnickým a fyzickým osobám v příčinné souvislosti s krizovými opatřeními a cvičeními prováděnými podle tohoto zákona. Této odpovědnosti se může stát zprostit jen tehdy, pokud se prokáže, že poškozený si způsobil škodu sám.
19. S přihlédnutím ke shora uvedenému posoudil nalézací soud návrh žalobce, přičemž dospěl k závěru, že žalovaná za žalobcem uplatněnou škodu neodpovídá. Z pohledu možné

odpovědnosti žalované dle OdpŠk se soud primárně zabýval otázkou, zda mimořádná opatření přijatá žalovanou mají povahu individuálního rozhodnutí, tj. rozhodnutí, kterým orgán veřejné moci v konkrétním případě autoritativně upravuje právní poměry individuálně určených účastníků řízení, stojících mimo organizační strukturu veřejné správy, přičemž uzavřel, že tomu tak není. Jak shledal i Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 23.4.2020, č.j. [REDAKCE] z právně-teoretického hlediska jsou mimořádná opatření opatřeními obecné povahy, ale z materiálního hlediska na ně lze pohlížet jako na právní předpisy, neboť okruh jejich adresátů není nijak blíže místně ani osobnostně specifikován a i předmět opatření je značně široký, neboť omezuje svobodu pohybu a podnikání. Současně vyzdvihl, že mimořádná opatření nelze považovat za rozhodnutí správních orgánů, jelikož neurčují práva a povinnosti individuálně v určených případech. I dle názoru Ústavního soudu České republiky obsaženého v usnesení sp.zn. Pl. ÚS 8/20 není opatření obecné povahy aktem individuální aplikace práva ve smyslu „pravomocného rozhodnutí v řízení“. Za situace, kdy měla žalobci dle shora uvedených závěrů vzniknout škoda z opatření obecné povahy či právního předpisu, nevznikla odpovědnost státu dle ustanovení OdpŠk, a to pro neexistenci individuálního rozhodnutí. Za nezákonné rozhodnutí navíc OdpŠk dle § 5 písm. a) považuje toliko rozhodnutí, která byla vydána v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním. O tento případ se u mimořádných opatření zcela zjevně nejedná. Argumentaci žalobce v tom směru, že mimořádná opatření byla vydána v rozporu se ZoVZ a tím je dána jejich nezákonnost nepovažuje soud za relevantní, a to mimo jiné i s ohledem na skutečnost, že nezákonnost vydaných mimořádných opatření nebyla zcela jednoznačně konstatována, a to ani rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp.zn. 6 As 114/2020-63, ani usnesením Městského soudu v Praze č.j. [REDAKCE] kterým bylo řízení pravomocně ukončeno. Nezákonnost rozhodnutí je přitom jednou ze základních podmínek pro vznik odpovědnosti za škodu dle OdpŠk.

20. Dále není z pohledu žalobce splněna podmínka jeho účasti v řízení ve smyslu § 7 odst. 1 OdpŠk, ve kterém bylo rozhodnutí vydáno. Řízení dle § 171 a násl. s.ř., ve kterém byla mimořádná opatření vydána, nemají účastníky. Navíc ZoVZ v § 94a odst. 2 přímo uvádí, že opatření obecné povahy se vydává v beznávrhovém řízení. Žalobce proto logicky ani nemohl být účastníkem řízení, ve kterém byla mimořádná opatření vydána, a není tak u něj dána aktivní legitimace k podání žaloby. Argument žalobce, že byl mimořádnými opatřeními přímo dotčen a tím je dána jeho věcná legitimace v řízení, není dostačující, neboť žalobce nenaplnil zákonné podmínky OdpŠk a soud nemůže tento fakt pomíjet. Zároveň je třeba uvést, že tato podmínka by dle soudu nebyla splněna ani v případě, kdyby žalobce podal návrh na zrušení mimořádného opatření, jelikož žalobce by i v tomto případě nebyl dle shora uvedeného účastníkem řízení, ve kterém bylo mimořádné opatření vydáno. Pouze pro úplnost soud dodává, že žalobce ani nevyužil v zákonem stanovených lhůtách všech procesních prostředků, které mu zákon k ochraně práv poskytuje ve smyslu § 8 odst. 3 OdpŠk. Žalobce k přímému dotazu soudu potvrdil, že žalobu či obdobný návrh, na základě kterého by se domáhal zrušení mimořádných opatření, nepodával.
21. Soud neshledal odpovědnost žalované za škodu žalobce ani z pohledu KZ. Ustanovení § 36 odst. 1 KZ nezakládá odpovědnost státu za škodu vzniklou přijetím krizových opatření vlády, neboť ty samy o sobě mají povahu obecně závazného aktu. Stát přitom nenese právní odpovědnost za normotvorbu a za chování osob, které dodržují právní předpisy. Dle § 36 KZ stát odpovídá za škodu způsobenou jeho činností při provádění konkrétních krizových opatření, která mají individuální povahu a jsou zaměřena vůči konkrétním právnickým a fyzickým osobám. Předmětná krizová opatření vlády však směřovala vůči neurčitému okruhu osob a tedy nesměřovala vůči žalobci jakožto konkrétní určité osobě. Soud má za to, že dle KZ je třeba odškodňovat pouze výjimečné případy škod vzniklých přímo při činnosti

složek provádějících krizová opatření a nikoliv plošná omezení určitých práv a svobod při řešení krizového stavu.

22.S ohledem na shora uvedené proto soud žalobu zamítl.

23. Vzhledem k tomu, že dle soudu nebyl žalobce věcně legitimován k podání žaloby ani nebyla dána odpovědnost žalované za tvrzenou škodu, soud se dále nezabýval otázkou příčinné souvislosti a otázkou vzniku a výše škody žalobce.

24. Ve vztahu k tvrzené škodě nalézací soud nad rámec uvedeného pouze dodává, že žalobce neprokázal, že by tvrzené zásoby potravin a nápojů při neexistenci mimořádných opatření využil a že nemohl učinit taková opatření, aby nedošlo k jejich znehodnocení. Současně neprokázal, že mu ušel zisk v tvrzené výši, když tuto výši odvozoval převážně z tržeb shodného období předchozího roku, kdy nebyla společnost zasažena příslušnou pandemií spojenou s výskytem koronaviru. V neposlední řadě je soud I. stupně přesvědčen, že škoda spočívající dle žalobce ve vyplacených mzdách zaměstnancům, v odvodech za zaměstnance a v pravidelných nákladech spojených s provozem, škodou není, neboť tyto náklady by žalobci vznikly i v případě neexistence vydaných mimořádných opatření.

25.O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle ust. §§ 142 odst. 1 a 146 odst. 2 o.s.ř., kdy účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přiznává soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Úspěch ve věci měla žalovaná. Soud proto rozhodl, že žalobce je povinen nahradit žalované náklady řízení, přičemž výše nákladů je tvořena paušální náhradou hotových výdajů podle § 151 odst. 3 o.s.ř. za tři provedené úkony (vyjádření k žalobě, příprava k jednání a účast na jednání) ve výši 900,- Kč podle § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu bude ukládat vykonatelné rozhodnutí, má oprávněný právo domáhat se splnění uložené povinnosti návrhem na nařízení exekuce.

Praha 19. listopadu 2021

JUDr. Luděk Pilný v.r.
soudce